

CHƯƠNG HAI

HẠNH PHÚC NGẮN NGỦ

Hạnh phúc của đôi vợ chồng mới cưới thật êm đềm và tuyệt diệu. Ngày ngày họ quấn quít bên nhau, không giây phút nào rời.

Thy thích cảnh đồng quê nên thường cùng Thu Vân đạp xe đạp đi chơi vùng ngoại ô từ sáng sớm. Cả hai mang theo thức ăn làm picnic ngoài đồng và ở lại đó chơi đùa bắt bướm hái hoa đến tối mới về nhà.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mới đó đã qua hai tuần trăng mật!

Hôm ấy Thy cùng Thu Vân đi xem ruộng lúa. Cả hai đạp xe đi xa hơn thường lệ. Bấy giờ trước mắt họ là cánh đồng bát ngát mát chân trời. Mùa này lúa bắt đầu chín, hạt vàng óng ánh, gió thổi dịu dặt đong đưa đọt lúa, trông xa xa không khác gì một tấm thảm nhung mênh mông vô tận.

Miền Nam ruộng đồng thẳng tắp, đất nhiều màu mỡ, người nông dân làm việc không cực nhọc lắm mà đến mùa gặt thu lợi tức rất khá, đủ cho họ sống quanh năm mặc dù họ làm trên đất thuê của điền chủ.

Các địa chủ miền Nam phần đông có vài ngàn mẫu ruộng. Họ rất giàu mà không phải làm việc, ngoài việc cho thuê ruộng đất.

Vào đệ nhị thế chiến, Nhật chiếm Việt Nam một tháng và trao quyền thuộc địa cho Cộng Sản Việt Nam. Chỉ một tháng cầm quyền đó, Đảng Cộng sản bắt giết gần hết các địa chủ. Một số chạy thoát cũng bỏ nhà bỏ ruộng đất trốn đi nơi khác.

Đến khi Nhật bị bom nguyên tử của Mỹ dội ở đảo Hirochima thua chạy về xứ, người Pháp trở lại, nhưng số địa chủ còn sống cũng không dám trở về địa phận của mình.

Thành ra có thể nói đời sống của nông dân miền Nam lúc bấy giờ khá sung túc. Mỗi gia đình có năm bảy mẫu đất trồng trọt, tuy rằng không chính thức là chủ, nhưng họ không phải trả tiền thuê. Phần đất người này, tiếp nối phần đất người kia phân chia bởi một bờ đê nhỏ, lúa mọc cao lên, không trông rõ đâu là ranh giới. Đó đây chỉ thấy một vùng ruộng lúa phì nhiêu, bát ngát, khoe sắc dưới bầu trời xanh. Thật không khác gì một bức tranh thiên nhiên của Tạo Hoá.

Thy say sưa ngắm cảnh ruộng đồng trước mắt, chép miệng nói:

- Một ngày kia tất cả đồng ruộng này sẽ thuộc về nhân dân. Nhân dân sẽ làm chủ khoảnh đất của họ.

Cả hai bỏ xe đạp bên bờ ruộng, ngồi tựa lưng nhau trên bờ đê. Thu Vân lim dim đôi mắt, tận hưởng giây phút tuyệt diệu bên người tình, không để tâm nghe chàng nói gì?

Thời gian trắng mắt của người con gái bắt đầu làm đàn bà, ngồi bên cạnh tình nhân thì đâu còn để tâm nghe thấy gì ngoài nhịp tim rộn ràng?

Thy vẫn say sưa:

- Em à, ngày nào giới địa chủ không còn nữa, nhân dân sẽ hưởng được thái bình an lạc. Kẻ giàu bị diệt, toàn dân ai cũng như ai, một xã hội đồng đều, không có những bất công. Lúc đó chúng ta sẽ sống trong thiên đường của quê hương.

Thu Vân bá vào cổ chồng, nói như mơ:

- Chúng mình hiện đang sống trong thiên đường của tình yêu phải không anh?

Thy lắc đầu, hôn nhẹ trên tóc vợ:

- Tội nghiệp cung tôi, mơ mộng nhiều quá! Làm gì có thiên đường trong xã hội hiện tại đâu em? Chúng ta cần phải tranh đấu. Tranh đấu đến ngày nào quét sạch hết bọn Việt gian, tiêu diệt lũ địa chủ, đuổi bọn ngoại quốc ra khỏi xứ, lúc ấy mới có thiên đường trên quê hương em à.

Thu Vân vẫn lim dim đôi mắt:

- Bên anh, em đã tìm thấy thiên đường.

Thy cúi sát mặt vợ, nói nhỏ:

- Tỉnh dậy đi em! Thiên đường của em là mộng ảo!

Thu Vân chui vào vòng tay chồng, cười dòn tan:

- Anh là cõi thiên đường của em. Anh là người thật, sao bảo là mộng ảo? Sống bên anh là em sống trong thiên đường, em không cần tìm thiên đường nào khác.

Thật thế! Nàng si tình Thy từ khi cả hai bắt đầu học chung ở Trung học. Biết gia đình Thy nghèo, nàng lo sợ cha mẹ không đồng ý cho cả hai kết hôn, nên nhiều năm trời yêu trong tuyệt vọng.

Cho đến ngày cha mẹ nàng muốn nàng phải chọn một trong những chàng trai đến nhà cầu hôn, Thu Vân mới thú thật với cha mẹ mối tình của mình với Thy.

Điều mà nàng không ngờ là cha nàng không chống đối chi hết, mặc dù mẹ nàng có vẻ không vừa lòng. Cha nàng chỉ nói:

- Ta là người có tư tưởng mới, nên ta để con tự do kết hôn với người con yêu, ta không phân biệt giai cấp nghèo giàu hay chức tước địa vị, miễn rằng nó thật tình yêu con mà không vì nhan sắc hay vì những gì con có.

Thu Vân nói với cha bằng giọng chắc chắn:

- Sở dĩ con yêu anh Thy vì con biết anh không dám yêu con. Anh thường bảo: “Phải em không đẹp, không giàu, tình chúng mình trọn vẹn biết mấy!” Chính vì con thấy anh ấy có nhiều mặc cảm, không dám yêu con, nên con mới thương cái nghèo, cái thua thiệt trong đời anh.

Cha nàng cười nhẹ, bảo:

- Con cao quý lắm! Ta chỉ mong Thy xứng đáng với tấm lòng cao quý của con dành cho nó.

Mẹ nàng không vừa lòng, song cũng không dám chống đối. Bà nhìn nàng một lúc thở dài:

- Nói thật là mẹ không hiểu nổi con. Phàm con gái lớn lên ai cũng mơ ước có chồng giàu sang, có địa vị, có danh phận. Tài sắc của con ít người sánh nổi, vậy mà con lại chọn một người chồng không có gì! Con không cảm thấy uổng phí cho đời con sao?

Ngừng một lúc để đê đê nén cảm xúc, mẹ nàng nói tiếp:

- Ta không dám ép con, vì ta chủ trương con lấy chồng cho con, song ta lo sợ trong tương lai đời con sẽ khổ.

Thu Vân nắm tay mẹ trấn an:

- Xin mẹ an tâm. Người xưa vẫn nói: “Đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn”. Chúng con yêu nhau, cùng nhau tạo dựng sự nghiệp, ngày sau chắc chắn cũng rõ ràng danh phận như mọi người.

Phải lắm! Nàng đã thuyết phục như thế để được kết hôn với Thy. Giờ đây con đường duy nhất Thy phải đi là tiếp tục học để trở thành một bác sĩ.

Điều này không khó vì Thy đủ thông minh, cha mẹ nàng sẵn sàng giúp đỡ tài chánh. Bây giờ chỉ còn Thy quyết định muốn đi xứ nào.

Không nghe vợ nói gì, nhìn thấy ánh mắt vợ mơ màng nghĩ ngợi đầu đầu... Thy gọi khẽ:

- Này em! Em có nghe những lời anh vừa nói không em?

Thu Vân ngưng dòng tư tưởng, ngơ ngác hỏi:

- Anh nói gì? Xin lỗi, em không nghe rõ.

- Anh nói về việc tạo dựng thiên đường trên quê hương mình.

Thu Vân nguýt yêu chồng:

- Tạo dựng thiên đường cho vợ con anh trước đã, anh chàng cao vọng kia ơi!

Mặt nàng đã đẹp, lại thêm bộ điệu đáng yêu, khiến Thy ngây ngất nhìn vợ. Một lúc chàng quay mặt hướng khác nhìn phương trời xa, lầm bầm nói:

- Hy sinh! Ta phải hy sinh!

Thu Vân nghe chồng lầm bầm nói lời khó hiểu, bật ngồi dậy hỏi:

- Anh nói gì?

- Anh nói, chúng ta cần phải hy sinh cuộc đời để tạo dựng thiên đường cho quê hương.

- Hay lắm! Tạo dựng thế nào?

Nàng hỏi giọng trêu chọc, miệng cười thật xinh, nhưng Thy không cười, hậm hực đáp:

- Trước tiên là diệt lũ địa chủ cường hào ác bá, đập đầu những tên bán nước cho Tây cho Mỹ. Sau khi dành được độc lập và hòa bình, ta tạo một xã hội công bằng tự do và hạnh phúc. Tức là tạo dựng thiên đường cho quê hương.

Thấy đôi mắt chồng đỏ ngầu, sắc mặt giận dữ khi nói, Thu Vân hết dám cười, nắm tay chồng, lo lắng hỏi:

- Anh sao vậy?

Thy nhìn vợ, giọng còn hờn giận:

- Em lớn rồi, sao cứ mãi ngây thơ? Trong đời phải biết tìm con đường lý tưởng để đi chứ?

Thu Vân cười mơn trớn:

- Thì lý tưởng của anh là của em mà?

Thy gắt:

- Vậy em biết anh muốn làm điều gì không?

- Em biết! Em biết anh có lý tưởng cao đẹp, muốn tạo dựng thiên đường cho quê hương, muốn san bằng những bất công của xã hội... Nhưng việc ấy đâu phải dễ? Vả lại, vào thời phong kiến xa xưa giới quan quyền địa chủ làm mưa làm gió, ức hiếp dân lành. Chớ ngày nay người địa chủ tuy tiếng là địa chủ, nhưng họ bỏ nhà bỏ ruộng đất sinh sống nơi khác, họ nghèo xơ xác. Người nông dân ngày nay làm trên đất của họ

đâu phải trả tiền thuê? Huống chi, chắc anh cũng nghe nói chính phủ hiện hữu đang thi hành chính sách: “cải cách điền địa“. Tất cả ruộng đất trong xứ nhà nước sẽ mua lại của địa chủ để phát tặng cho nông dân. Trong tương lai người làm ruộng trồng trọt trên mảnh đất của mình làm chủ. Điều này chẳng phải đúng vào mơ ước của anh sao?

Thy cười khẩy:

- Hừ! Cải cách điền địa! Cải cách điền địa sao vẫn để cho địa chủ 100 mẫu ruộng? Còn nông dân thì chỉ có 5, 7 mẫu? Như thế thì sao gọi là công bằng chứ? Huống chi chưa chắc tất cả nông dân đều được nhà nước cho tặng đất ruộng. Có thể nhà nước lừa bịp, chia nhau cho bọn tay chân bộ hạ của họ. Rốt cuộc rồi bọn địa chủ cấu kết với bọn Việt-gian, giao quốc gia cho Tây cho Mỹ.

Thu Vân không hiểu chồng muốn ám chỉ giới Việt-gian là giới nào, nên hỏi:

- Bọn Việt gian là ai?

- Là bọn theo Tây học, bọn làm quan, bọn chức quyền bóc lột dân chúng, chớ còn ai nữa?

Nghe chồng giải thích, Thu Vân giận dữ:

- Bộ hể theo Tây học là Việt gian? Vậy anh cho rằng ba em cũng là Việt gian?

Thy lặng thinh. Thu Vân kể má sát mặt chồng nhỏ nhẹ nói:

- Anh à, nước mình chậm tiến, muốn theo kịp đà tiến hoá của thế giới dân mình phải học văn hoá, kỹ thuật của các nước Âu Mỹ. Như vậy người theo học những cái hay của người Pháp, người Mỹ, người Nhật, người Tàu v.v... Học những tinh hoa tiến bộ của người để xây dựng cho nước mình là điều nên làm. Em nghĩ, những quốc gia văn minh giàu có ở Âu Mỹ dân họ cũng vẫn sưu tầm học hỏi những cái hay, những phát minh mới của nước khác. Nhờ đó nền văn minh của họ tiến bộ vượt bậc. Dân nước ta cần phải học rất nhiều, không những ở các quốc gia Âu Mỹ, mà bất cứ quốc gia nào trên thế giới tiến bộ hơn mình, mình cần phải học nơi họ.

Vậy người Việt nào học được cái hay của người, đem lợi ích cho dân cho nước, họ là những người đáng khen, có sao anh phỉ báng họ là Việt gian? Gian tức là giả dối, lừa bịp, xảo trá... thì người vô học mà có tính ấy cũng là Việt gian. Tóm lại “gian” ám chỉ một người không có đức hạnh, một kẻ lừa díp, lưu manh, gian xảo, chớ không phải người theo Tây học hay Mỹ học.

Những lời phân giải hữu lý của Thu Vân khiến Thy cứng họng không cãi lại được, liền cười khẩy:

- Em đúng là miệng lưỡi của con gái tư bản!

Thy tránh không muốn nói vợ là con gái của “Việt gian”, nhưng ánh mắt long lên hận thù.

Thu Vân thấy thái độ của chồng vừa lo sợ vừa tủi thân, rung rung nước mắt.

Nhìn hai hàng lệ chảy dài trên gương mặt mỹ miều của vợ, Thy se lòng nói giọng ân hận:

- Tha lỗi cho anh, anh không có ý làm buồn lòng em.

Nghe chồng nói lời xin lỗi, Thu Vân tươi tắn ngay, miệng nở nụ cười thật xinh, mắt ngời hạnh phúc, mặc dù lệ còn ướt trên khóe mắt.

Nàng nhủi vào ngực chồng, thở thê:

- Chúng mình vô lý quá, cãi vã chuyện không đâu! Thôi bỏ qua nghe anh?

Thy âu yếm vuốt tóc vợ, một lúc chột thờ dài, nói giọng xa xăm:

- Anh mong rằng một ngày kia em sẽ hiểu những gì anh nói hôm nay.

Thu Vân nằm trên đùi chồng, lim dim đôi mắt. Thy ngồi lặng yên sắc mặt dầu dàu, tâm trí chùng như đang nghĩ điều gì quan trọng lắm, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vợ, rồi cau mày thờ ra.

Mặt trời đã lên cao, nắng bắt đầu gay gắt. Vài cơn gió nhẹ thoảng qua đong đưa đọt lúa, nghe xào xạt rì rào như lời thì thầm tình tự của đôi tình nhân .

Thy xúc động cúi xuống hôn lên môi vợ, gọi nhỏ:

- Em ơi! Mình về thôi! Nắng nóng quá, em không sợ mặt trời nướng chín chúng ta sao?

Thu Vân choàng tay vào cổ chồng, hai gương mặt sát nhau, môi chạm môi... Nụ hôn tình ái nóng bỏng không khác gì tia nắng của thái dương.

**

Thời gian trắng mặt trôi qua thật nhanh, mới đó đã sắp hết tháng. Thy vẫn dịu dàng và trầm lặng bên cạnh Thu Vân. Ngoài trừ hai lần Thy vắng nhà, nói là để gặp bạn bè, kỳ dư lúc nào cũng quần quít bên vợ.

Thu Vân tươi như hoa, rộn ràng như chim. Tình yêu màu nhiệm đã biến cô gái nhu mì ít nói thuở nào trở thành cô gái cười nói ca hát ví von cả ngày.

Ông bà Trần Văn thấy con gái hạnh phúc vui vẻ cũng an lòng về chàng rể.

Gần một tháng qua... đã ba lần ông Trần Văn nhắc Thy việc xuất ngoại du học, song lần nào chàng cũng mỉm cười, không nói tiếng bằng lòng, cũng không tỏ lời phản đối.

Ông Trần Văn bắt đầu khó chịu về thái độ của con rể, nhưng bà Trần Văn tâm lý hơn, bảo chồng:

- Vợ chồng chúng nó mới cưới, yêu nhau khấn khít dường ấy, ông cứ bàn chuyện nó phải xa vợ, đương nhiên nó đâu có muốn? Nó ngại nói ra làm mất lòng ông, nên phải cười trừ chớ sao? Thôi, ông đừng tính chuyện cho Thy du học nữa! Chính tôi cũng không muốn con rể đi xa, con gái ở nhà một mình thương nhớ chồng, thật tội nghiệp. Tôi đề nghị, để Thy lên Saigon học. Như thế Thu Vân cũng có thể tiếp tục học ở Đại học.

Ông Trần Văn nghe lời bàn của vợ rất vừa ý, vui vẻ nói:

- Bà nói phải lắm! Cho hai đứa nhỏ lên Saigon học y khoa vào niên học năm nay. Thu Vân chắc sẽ vui mừng lắm.

**

Hôm ấy vào một buổi sáng đẹp trời, nắng mai trải dài trước ngõ, chim sẻ líu lo trên cành... Thu Vân giật mình tỉnh giấc, bỗng thấy mình nằm trơ trọi trên giường ngủ rộng thênh thang.

Nàng bật ngồi dậy, tuột khỏi giường định đi tìm chồng, song nghĩ: Có lẽ Thy đang ở trong phòng tắm, hay quanh quần đầu đó dưới nhà, nên chạy tới mở banh hai cánh cửa sổ nhìn bên ngoài...

Khu vườn hôm nay dường như khởi sắc thêm hoa. Nào hồng, nào cúc, nào hướng dương, nào thược dược... trăm hoa, nghìn sắc đua nhau nở. Thật chưa có hôm nào vườn hoa nở đẹp như bữa nay!

Bên phải của sân là vườn cây trái với vài khóm tre bụi trúc, lá cành ẻo lả. Bầy chim sẻ bay nhảy trên cành, miệng kêu tíu tít, trông thật vui mắt.

Thu Vân nghiêng mình, tì tay bên khung cửa sổ ngắm cảnh một lúc vẫn không thấy Thy về phòng, nên lên tiếng gọi. Nàng gọi mấy lượt không nghe hồi đáp nên chạy về phía cầu thang hỏi lớn:

- Mẹ ơi, có anh Thy dưới nhà không hở mẹ?

Bỗng dung nàng linh tính như có điều trầm trọng xảy ra, hốt hoảng phóng nhanh xuống lầu trong lớp áo ngủ. Bà Trần Văn không nghe rõ câu hỏi của con gái, định lên lầu, gặp nàng chạy xuống với sắc mặt hơ hãi, bà châu mày hỏi:

- Vụ gì vậy? Thy đâu?

- Anh không có trên phòng.

Nàng đáp lời mẹ, cùng lúc chạy vào nhà bếp hỗn hển hỏi cô gái giúp việc:

- Ngà, Ngà, em thấy chồng của cô ở đâu không?

Cô gái giúp việc ngơ ngác lắc đầu. Bà Trần Văn đi theo con gái phía sau, thấy thái độ của nàng bà tức cười:

- Thằng Thy không có trên lầu mà con hốt hoảng y như có động đất! Chao ôi!

Rồi bà mỉm cười, nói với cô gái giúp việc:

- Con ra ngoài vườn xem, nếu thấy chồng cô Vân thì gọi vào nhà. Bà nghĩ, chắc nó đang lang thang ngoài vườn như mọi khi.

Nghe mẹ nói, Thu Vân an định tâm thần, hồ thẹn nói:

- Thật ra con chỉ muốn bàn việc học với anh ấy.

Đang khi hai mẹ con còn đứng trong nhà bếp, cô Ngà chạy trở vào thưa:

- Con đã tìm khắp nơi ngoài vườn không thấy cậu Thy.

Ông Trần Văn đang ăn sáng nơi phòng ăn, nghe vợ con xôn xao, ông lớn tiếng hỏi:

- Việc gì vậy?

Bà Trần Văn bước nhanh vào phòng ăn, đáp lời chồng:

- Không biết thằng Thy đi đâu mà tìm không thấy trong nhà.

- Chắc là nó về nhà của mẹ nó. Chỉ có vậy mà bà và con gái làm ồn lên, thật tức cười!

Ông đã ăn xong, sắp sửa đi đến trường, xe và người tài xế đã chờ sẵn ông trước ngõ.

Không hiểu sao Thu Vân chẳng an tâm. Mấy ngày qua về mặt Thy lạ lùng khó hiểu, y như mưu tính làm điều gì, ban đêm thường hay thao thức không ngủ, thỉnh thoảng thở ra. Nàng muốn gạn hỏi chồng về tâm trạng kỳ lạ ấy, song chưa có dịp hỏi.

Bởi đó mà hôm nay không thấy Thy trong phòng nàng kinh hoảng dường ấy. Nàng không dám nói rõ những lo âu trong lòng với cha mẹ, nên lặng lẽ bước lên mấy bậc thang lầu về tư phòng, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng cười nói của cha:

- Con bé khẩn khít với chồng như vậy, hèn chi thằng ấy không hứng thú việc đi du học.

Thu Vân trở về tư phòng với dáng điệu thần thờ, chợt thấy trên bàn viết có một phong thư. Sáng nay nàng mãi ngắm cảnh vườn hoa bên ngoài, không lưu ý mọi vật trong phòng.

Giờ nhìn thấy lá thư, nàng kinh động chạy tới lấy lên. Đúng là nét chữ của Thy! Tay run run nàng mở phong bì, lấy tờ giấy bên trong ra. Những hàng chữ nhảy múa trước mắt nàng...

Ngày...

Em yêu quý,

Anh không can đảm nói lời già từ trước mặt em, vì anh sợ nước mắt em sẽ giữ chân anh.

Anh biết tình yêu của em dành cho anh thật to lớn, và anh tin em cũng biết rõ anh yêu em sâu đậm thế nào. Chính vì yêu em, yêu gia đình, yêu quê hương, yêu dân tộc, nên anh mới hy sinh đời mình, bỏ em ra đi. Từ đây thân anh phải giải dầm sương gió, nếm mật nằm gai, góp phần xương máu cùng với bạn đồng chí tranh đấu cho tự do hoà bình, diệt lũ Việt gian theo Tây theo Mỹ, đem lại hạnh phúc cho đồng bào.

Mục đích của anh và các bạn đồng chí là tạo dựng quê hương Việt Nam thành cõi thiên đường hạ giới, cho thế giới năm châu thêm khát.

Lời anh nói với em hôm nào ở bờ ruộng huyện Hương Thanh, giờ đây chắc em đã hiểu?

Anh tin với trí thông minh của em, em sẽ thấy rõ lý tưởng cao đẹp của anh và chắc chắn em rất hoan nghênh hành động

của anh, cũng như đồng ý con đường anh lựa chọn là lối đi vinh dự nhất của người trai hùng.

Rồi đây em sẽ hãnh diện những việc anh làm và những thành tích mà anh và các bạn của anh thu lượm được trong thời gian sắp tới. Anh tin, ngày anh trở về đoàn tụ với em không lâu lắm. Ngày ấy sẽ là ngày toàn dân reo hò vui mừng, xóm làng hoan lạc.

Ngày ấy mẹ già sẽ không phải mỗi mắt ngóng trông con, người vợ trẻ ngưng rơi lệ nhớ thương chồng, đàn trẻ con chỉ biết cười đùa trong no ấm.

Ngày ấy không xa đâu em! Anh mong em trung thành với anh và chờ đợi ngày anh trở về với đoàn quân chiến thắng để tiếp tục duyên tình chồng vợ của chúng ta.

Chúng mình sẽ vai kề vai “ngao du sơn thủy” từ Bắc chí Nam, tận hưởng lạc thú... Lúc ấy ta không cần làm việc vẫn được cơm no áo ấm, ruộng không cấy cũng lên mạ, hạt không trồng cây trái vẫn đơm hoa kết quả... Ấy là cõi thiên đường đó em! Thiên đường hạ giới do bác Hồ và Đảng xây dựng và chúng ta sẽ sống tại đó. Một cõi thiên đường thật sự, chứ không mơ hồ hư ảo như Jesus và Thích Ca tưởng tượng ra để mê hoặc nhân loại.

Vui mừng lên nghe em! Hôn em, hẹn trở lại sum họp với em một ngày gần đây.

Anh yêu em thật nhiều.

Ký tên : Lê Thy

Thu Vân ngã ngồi trên ghế hồi nào không hay! Bức thư của chàng dài với bao nhiêu hàng chữ, nàng đọc tới đọc lui mấy lượt vẫn không nhớ chàng nói gì ngoài mấy chữ:”anh đi tạo dựng thiên đường”.

Nàng ngồi thừ một chỗ, thần xác đờ đẫn như người điên. Mãi một lúc lâu nước mắt mới chảy ra được. Nàng nấc lên mấy tiếng thật to, kêu gào:

- Anh ơi! Sao anh nỡ lòng bỏ em ra đi? Thiên đường của em là tình yêu, là hạnh phúc của chúng mình, nó ngự trị trong nhà này, trong phòng này... anh đâu cần phải đi đâu hay tranh đấu mới có được? Trời ơi, cõi thiên đường trước mắt mà anh không chịu sống hưởng, lại dấn thân phong trần tìm kiếm thiên đường nào đó của bác Hồ. Anh đi rồi đây sẽ cực khổ tằm thân, còn em ở lại nhà sẽ chết dần chết mòn vì thương nhớ anh. Chúa ơi! Xin Chúa hãy giúp chồng con hồi tâm trở về.

Nàng gục đầu trên thành ghế khóc thật thảm thiết, một lúc ngẩng mặt lên trời cao cầu cứu Thượng Đế...Thời gian không biết bao lâu nước mắt chùng như đã cạn, nàng đứng lên đi vào phòng tắm lau rửa, thay áo, chải lại mái tóc, trang điểm sơ sài, rồi xuống nhà dưới.

Gặp mẹ đang ngồi xem báo nơi phòng khách, nàng ngồi đối diện với mẹ, trên môi gương nở nụ cười, nhỏ nhẹ nói:

- Mẹ à, anh Thy có việc đi vắng nhà một thời gian. Anh có viết thư nhắn lại với con. Sáng này con không lưu ý nên... mới chạy tìm anh. Con...

Dù nàng mở miệng cười, đè nén không khóc, song lời nói đứt quãng, âm thanh nghẹn ngào, sắc mặt bơ phờ. Bà Trần

Văn nhìn sắc diện của con gái, bà biết con buồn đau lắm, song vì không hiểu cuộc diện trầm trọng, bà mỉm cười an ủi:

- Chồng con đã biên thư nói rõ lý do nó vắng nhà, vậy con đâu còn gì phải lo nữa? Con chớ nên buồn vì sự ra đi của nó. Đàn ông không ai muốn suốt ngày ở một bên vợ. Thỉnh thoảng con cũng nên để nó tự do gặp gỡ bạn bè vui chơi vài ngày.

- Dạ, mẹ nói phải.

- À, nó có nói đi bao lâu không?

- Anh không nói rõ trong thư.

- Nó có nói đi đâu và làm gì không?

- Dạ... dạ anh đi tìm việc làm.

- Chao ôi! Thằng lằm lì ít nói, hoá ra cũng biết lo!

Bà nói câu ấy với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, bỗng chợt nhớ ra thằng rể của bà chưa có nghề nghiệp, nên nhăn mặt hỏi:

- Nó đi tìm việc làm ở đâu? Nghề gì?

- Dạ anh không nói rõ.

- Đi khơi khơi như vậy à?

Thu Vân cố giữ không cho lệ chảy ra trước mặt mẹ, đứng lên nói:

- Con xin phép mẹ đi thăm mẹ anh Thy một lúc. Mẹ đừng chờ con ăn trưa. Có lẽ chiều con mới trở về.

- Phải lắm! Nên đi ra ngoài cho vui. Tới nhà mẹ chồng con, cho ta gửi lời chào thăm bà xuôi.

- Dạ! Con sẽ không quên.

Thu Vân thần thờ bước ra cửa, bên tai còn nghe tiếng cằn nhằn của mẹ:

- Thằng ấy chưa có nghề mà tìm được gì làm chứ? Đã vậy còn đi bắt chọt như vậy không cho ai biết. Thật là...

Nàng không để tâm nghe mẹ nói tiếp, chân bước nhanh ra đường cái...

Con đường dài hun hút, với hai hàng cây cao chót vót. Giờ ấy không thấy khách bộ hành, cũng không có xe cộ qua lại, vắng cả tiếng chim kêu. Một khoảng đường vắng teo!

Hình như có mặt trời? Nắng rọi lưa thưa qua kẽ lá, nên không đủ sức đem hơi ấm, hay vì một thân bơ vơ con tim cô độc, mà nàng có cảm tưởng như đang đi trên con đường giữa mùa đông ở một vùng tuyết giá, hồn xác lạnh băng băng...

Một tháng hôn nhân, ái ân chưa thỏa, lời yêu đương chưa kịp nói, chàng ra đi là mất tất cả, nàng không còn gì nữa! Một cuộc tình ngắn ngủi! Một hạnh phúc ngắn ngủi. Tất cả đều tan biến mất đi... bỏ nàng lại với nỗi đau thương và một nửa hồn chết!

Nhưng nàng vẫn phải tiếp tục đi... đi nốt khoảng đường đời còn lại của mình, một khoảng đường mờ mịt âm u, thiếu hơi nắng ấm áp của ngày hè, thiếu tiếng chim véo von của ngày xuân... Đi... đi tới... đi mà không biết đến bao giờ mới gặp lại người tình yêu dấu?
